

Arrest

nr. 114 000 van 20 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 27 oktober 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 14 maart 2007 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat door verzoekster tegen deze beslissing werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot het arrest nr. 629 van 10 juli 2007, waarbij haar eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Op 10 juli 2008 en 18 november 2008 diende verzoekster aanvragen om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvragen werden beschouwd als één aanvraag die ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd op 29 november 2011.

1.4. Op 10 december 2009 diende verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard op 31 augustus 2010.

1.5. Op 27 december 2011 diende verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.6. Op 12 januari 2012 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in. Deze werd op 1 februari 2012 niet in overweging genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris (bijlage 13quater).

1.7. Op 18 januari 2012 diende verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet

1.8. Op 15 mei 2012 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de in punt 1.7. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk. Op 25 mei 2012 wordt deze beslissing ter kennis gebracht.

Zij vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

Reden

Art. 9 ter-§ 3 2° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij haar aanvraag een paspoort voor uitgereikt op 12.01.2005 geldig tot 12.01.2010. Uit § 2 van artikel 9 ter volgt dat de gegevens vereist door § 2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager, hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indienen een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en toelichting bij art. 9 ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen eveneens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bvb. Geboorteplaats en - datum een identiteitsgegeven dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvragers berust, komt het hen toe bij indiening van hun aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in hun land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een op datum van indienen van de aanvraag art. 9 ter verlopen paspoort levert slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit tot de vervaldatum.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhevig geval in gebreke, gezien zij in gebreke blijven hun actuele nationaliteit aan te tonen: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9 ter § 2 en § 3-2° en arrest 73.696 RVV dd. 20 januari 2012).(…)"

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande onderdelen van het eerste en tweede middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster onder meer de schending op van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt als volgt:

“In de bestreden beslissing wordt ten onrechte beweerd dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn omdat de voorgelegde paspoorten niet meer geldig zijn en een vervallen paspoort niet volstaat als bewijs van identiteit. (...) Deze argumentatie wordt betwist en dit om volgende redenen:

Ook andere bewijzen moet mogelijk zijn aldus het Grondwettelijk Hof. De regelgeving van de identiteitsbewijzen werd aangepast door de Wet Diverse Bepalingen van 29 december 2010.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat deze huidige identiteits- en nationaliteitsvereiste te streng geformuleerd is. De wet mag wel eisen dat 9 ter aanvragers hun identiteit en nationaliteit aantonen maar dat moet ook nog op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument of via een bewijs dat het onmogelijk is om in België een identiteitsdocument te bekomen. Hierbij stelt het Grondwettelijk Hof dat het verschil in behandeling tussen 9 Ter en subsidiaire bescherming niet redelijk veantwoord is.

Zie GWH, arrest nr. 193/2009, 26 november 2009, noot.

De stellingname van verwerende partij in de hier bestreden beslissing druist integraal in tegen deze rechtspraak van het Grondwettelijk Hof.

Er wordt in de bestreden beslissing wel verwezen naar dit arrest, doch dit wordt toegepast/geïnterpreteerd om een manier die in strijd is met de strekking van het arrest.

Deze vaststelling toont reeds duidelijk aan dat de motivering van de bestreden beslissing totaal kaduuk is, en de beslissing strijdt met het art. 9 TER VW.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er niet tot in het oneindige formaliteitseisen worden gesteld, en dat toch minstens het verzoekschrift en/of het standaard medisch getuigschrift verwezen volledig op hun inhoud worden gecontroleerd.

Door de voorlegging van paspoorten, die weliswaar vervallen zijn, bewijzen verzoekende partijen wel degelijk hun identiteit, waarbij het belangrijk is op te merken dat deze identiteit nooit ter discussie heeft gestaan in het kader van de procedure asiel en subsidiaire bescherming die verzoekers indienden destijds.

Verzoekende partijen leggen in bijlage drie recente arresten van uw zetel voor waarbij werd geoordeeld dat een vervallen paspoort wel degelijk kan volstaan ten bewijze van identiteit. (...) Verwerende partij kon er zich niet zomaar mee vergenoegen zonder dat de identiteit en/of nationaliteit van verzoekers ter discussie stond, te stellen dat er niet voldaan is aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden door de voorlegging door verzoekers van een vervallen paspoort.”

In een tweede middel beroept verzoekster zich eveneens onder meer op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster betoogt onder meer als volgt:

(...) Verwerende partij beperkt zich ertoe in haar beslissing uiteen te zetten dat in casu er geen geldig paspoort voorligt.

Anderzijds is nooit of te nimmer ooit de nationaliteit of identiteit van verzoeker in twijfel getrokken, wel integendeel, werd was hieromtrent geen enkele discussie en verwerende partij kan thans in strijd met deze houding nu niet zomaar gaan afwijzen op grond van een beweerd onontvankelijkheid omdat deze identiteit en/of nationaliteit niet zou vaststaan.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met een dergelijke stereotype afwijzing van haar verzoek tot regularisatie, terwijl verwerende partij maar al te goed op de hoogte is van de identiteit en nationaliteit van verzoekers.

Het is het duidelijk dat verzoekster er mocht op vertrouwen dat haar aanvraag ten gronde zou beoordeeld worden en niet zomaar afgewezen op basis van afwezigheid van enig element (quod non).

Verwerende partij kan zich niet op een gebrek aan informatie beroepen, wanneer zij nooit de identiteit en nationaliteit heeft betwist.

Het is dan ook volkomen ten onrechte dat verwerende partij nooit overgegaan is tot een onderzoek ten gronde van de aangehaalde medische problemen en de aanvraag van verzoekster tot toekenning van medische regularisatie.

Er is dan ook geen enkele afdoende motivering waarom verwerende partij de aanvraag van verzoekster niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

Met betrekking tot de formele motiveringsplicht merkt de verwerende partij op dat uit de uiteenzetting van beide middelen blijkt dat verzoekster wel degelijk heeft begrepen waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard. De materiele motiveringsplicht valt samen met het onderzoek naar de

correcte toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. De overige schendingen worden in het middel niet uitgewerkt.

De verwerende partij merkt op dat verzoekster niet betwist dat op het ogenblik van indienen van haar aanvraag, het paspoort reeds twee jaar verstreken was.

Met betrekking tot de toepassing van artikel 9ter heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad van State in zijn arrest nr. 209.878 van 21 december 2010 oordeelde dat het latere medische onderzoek in de gegrondheidsfase bij aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk is wanneer de identiteit en de nationaliteit van de betrokkene kunnen worden vastgesteld. De ambtenaar-geneesheer kan uiteraard niet de mogelijkheid van een adequate medische behandeling in het land van herkomst of verblijf onderzoeken wanneer hij niet weet ten aanzien van welk land hij dat onderzoek moet doen. Dit wordt in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven.

Artikel 9ter, §2, 1°, van de vreemdelingenwet stelt dat het "bewijselement" onder meer de nationaliteit dient te vermelden. Ook het Grondwettelijk Hof betreft de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager.

Derhalve kon de verwerende partij wel oordelen dat de nationaliteit een constitutief element is als bewijs van identiteit en aldus conform artikel 9ter, §2, de aanvraag onontvankelijk te verklaren wegens het niet aantonen van de actuele nationaliteit.

Aangaande de bewijswaarde van het vervallen paspoort oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het arrest nr. 73.696 van 20 januari 2012 aangaande een identiek geval(...)

Verwerende partij kan onmogelijk met zekerheid weten of - in de veronderstelling dat de aanvraag ontvankelijk zou zijn verklaard - de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling ten opzichte van Rusland dan wel een ander land dient te worden nagegaan. Aldus kan, indien uw Raad de verwerende partij zou verplichten de aanvraag ontvankelijk te verklaren, onmogelijk tot een sluitende beoordeling ten gronde worden gekomen. Dit zal leiden tot nog meer juridische complicaties.

Zo de Raad zou eisen dat het aan de verwerende partij is om te bewijzen dat verzoekster de Russische nationaliteit niet hebben, wordt de in de wet vooropgestelde bewijslast omgekeerd. Een dergelijk oordeel zou kennelijk onredelijk zijn. Van de verwerende partij kan immers niet in redelijkheid worden verwacht dat zij het negatief bewijs levert van de nationaliteit van verzoeker. Beide middel zijn ongegrond."

2.3. Gelet op de samenhang tussen het eerst en het tweede middel worden ze samen behandeld .

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet "zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen". Deze bepaling luidde als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voor-

waarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)"

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet vormt een aspect van de subsidiaire bescherming dat om organisatorische en praktische redenen afgesplitst werd van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. In de memorie van toelichting bij de in punt 2.5. vermelde wetsbepaling kan onder het kopje "Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof" het volgende gelezen worden:

"Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een "identiteitsdocument", namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboortakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen "of de waarachtigheid van één of meerdere bewijselementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld". Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis." (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53 0771/001, p. 145-146).

2.7. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij verzoeksters aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in se onontvankelijk verklaart omdat verzoekster op het ogenblik van het indienen van haar aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen een vervallen paspoort overgemaakt heeft.

2.8. In de bestreden beslissing preciseert de gemachtigde van de staatssecretaris dat het vervallen paspoort van de verzoekende partij niet kan worden aanvaard omdat "Een op datum van indiening van de aanvraag 9ter verlopen paspoort [...] slechts sluitend bewijs van nationaliteit en identiteit [levert] tot de vervaldatum." Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat de gemachtigde van de staatssecretaris de nationaliteit als een constitutief bestanddeel van de identiteit beschouwt en dat deze onderhevig kan zijn aan wijziging. Verwerende partij is van oordeel dat "uit de finaliteit van de procedure" volgt dat op de

aanvrager van een machtiging tot verblijf om medische redenen “*de last van actuele bewijsvoering [...] rust*” en dat het “*haar toe[komt] bij de indiening van haar aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren.*” De verwerende partij wijst er in de bestreden beslissing op dat slechts bij het bewijs van de actuele nationaliteit kan worden overgegaan tot “*de medische appreciatie [...] met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf.*”

Ten slotte blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij van oordeel is dat de identiteitsstukken die bij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen worden ingediend, “*een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.*”

2.9. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster een vervallen Russisch paspoort overmaakte, geldig tot 12 januari 2010, vindt steun in het administratief dossier. Dit wordt ook niet betwist door verzoekster.

2.10. Kernpunt van de betwisting vormt de vraag of verzoekster met een vervallen Russisch paspoort nog steeds haar identiteit kan aantonen in de zin van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Het wordt niet betwist dat de nationaliteit van een vreemdeling deel uitmaakt van zijn identiteit zoals bedoeld in artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet.

2.12. Een verstreken paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Voor wat betreft het aantonen van de nationaliteit kan een vervallen paspoort het bewijs vormen van de nationaliteit, tenzij er ernstige twijfel over de nationaliteit van de betrokkene bestaat (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

2.13. Voor wat betreft de Russische nationaliteit van de verzoekende partij die op het betrokken paspoort vermeld wordt en waarop zij zich beriep in haar in punt 1.7. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, dient de Raad vast te stellen dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing concrete elementen waren die twijfels deden rijzen over het actuele bezit van deze Russische nationaliteit. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verwerende partij of de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad doorheen verschillende verblijfsaanvragen en asielaanvragen van verzoekster op enig ogenblik de Russische nationaliteit van verzoekende partij in vraag stelden of betwijfelden. Uit niets blijkt dat er enige onzekerheid bestond over de nationaliteit van verzoekende partij die het onderzoek ten gronde van de aanvraag om verblijfsmachtiging zou belemmeren.

2.14. De vaststelling in de bestreden beslissing “*De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure*” vindt geen steun in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet noch in de voorbereidende werken ervan noch in het door verwerende partij aangehaalde arrest van het Grondwettelijk Hof en staat haaks op de memorie van toelichting bij deze bepaling (cf. punt 2.6) die expliciet stelt dat een oud nationaal paspoort kan voorgelegd worden en waarin ook te lezen valt “*Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht.*”

2.15. Verwerende partij probeert tevergeefs steun te zoeken in een andersluidend arrest van de Raad. Arresten hebben in de continentale rechtstraditie geen bindende werking of precedentswaarde. Verder benadrukt de verwerende partij in haar nota het feit dat de geldigheidsduur van het voorgelegde paspoort reeds twee jaar verstreken was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, maar naast de vaststelling dat in de bestreden beslissing niet kan gelezen worden dat verwerende partij erover valt dat het voorgelegde paspoort reeds twee jaar verstreken was zodat het verweer van de verwerende partij een aposteriori-motivering betreft waarmee de Raad geen rekening kan houden, herhaalt de Raad dat het enkele feit op zich dat het paspoort verstreken is niet kan worden weerhouden om de aanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van artikel 9 ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Dat het verstreken paspoort op zich het doorslaggevend element is in deze blijkt ook uit de nota opgesteld door attaché W.C. op 15 mei 2012 die zich bevindt in het administratief dossier en waarin kan gelezen worden: “*Aanvraag dd. 16.01.12 (AR 20.01.12): ID vervallen*”. Verwerende partij maakt in haar nota gewag van juridische complicaties in geval van een andere visie dan verdedigd in de bestreden beslissing en in de nota maar de Raad benadrukt dat het bovenvermelde niet inhoudt dat de bewijslast

inzake de nationaliteit van een aanvrager om verblijfsmachtiging bij de verwerende partij ligt doch wel dat het haar vrijstaat aan de hand van concrete elementen gefundeerde ernstige twijfels te uiten aangaande het actuele bezit van de Russische nationaliteit opdat verzoekster een zwaardere bewijslast heeft in deze.

2.16. Concluderend dient de Raad te stellen dat verzoekster kan worden gevolgd wanneer zij in haar verzoekschrift in essentie betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing, die ertoe strekt haar verstreken paspoort niet te aanvaarden, daar waar “nooit of te nimmer” haar nationaliteit of identiteit in twijfel werd getrokken, niet deugt (cf. RvS 25 september 2012, nr. 220.746, RvS 18 december 2012, nr. 221.807 en RvS 18 september 2013, nr. 224.706).

De middelen zijn in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middelen gegronde onderdelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 mei 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA